

MAGAZÍN BERAN

ŘÍJEN 2024

50 Kč

Znamení Beran Daniel HUF

5 NEJ: Patrika Urbance

Berani ve světě: Adam Jecho

MAGAZÍN BERAN

ŘÍJEN 2024

PŘÍBĚH HOKEJOVÉHO ŽIVOTA

6 Daniel Huf

Silný životní příběh mladého brankáře, který překonal celou řadu překážek, aby se stal tím, kým vždy chtěl - brankářskou jedničkou zlínských Beranů.

5 NEJ

14 Patrik Urbanec

Jak nejraději tráví volný čas, jaká hudba mu zlepšuje den, či co má nejraději na svém rodném městě? Poznejte blíže našeho odchovance.

TOP 10 ZLÍNSKÉ HISTORIE

16 Berani na draftu

Celá řada hráčů spjatých s naším klubem si v minulosti splnila sen zahrát si v nejprestižnější lize světa. Kterých 10 Beranů se v draftu NHL umístilo nejvýše?

FOTOGALERIE

20 Hokejové emoce

Výběr snímků z ledu i tribun, zachycujících momenty radosti a vzrušení z hokejového utkání.

Z NAŠÍ KABINY

22 Nejsilnější zážitky

Na které momenty své dosavadní kariéry nejraději vzpomínají naši hráči? Zeptali jsme se jich!

BERANI VE SVĚTĚ

24 Adam Jecho

Rozhovor s talentovaným odchovancem, který se snaží prorazit mezi zámořskou hokejovou elitu.

NAŠI PARTNEŘI

28 Petr Ingr

Jednatel společnosti RI OKNA hovoří o svém vztahu ke zlínskému hokeji, ale také dalších životních zálibách.

Vydavatel

Berani Zlín, s. r. o.
Březnická 4068, Zlín

Evidenční číslo

MK ČR E 23339 (periodicita 4× ročně)

Šéfredaktor

Vojtěch Gargulák

Redakce

Libor Kožík, Jakub Štefek

Grafika a sazba

Vojtěch Gargulák, Libor Kožík

Kontakt na redakci

marketing@beranizlin.cz

Fotografie

Libor Kožík (titulní fotka, str. 4),
Vojtěch Gargulák (str. 7, 9, 12, 13, 20, 21, 23, 28, 30),
Reuters (16 - 17)
chl.ca (24),
archiv Vinařství Kněžní hora (29)

Tisk

EURA, s.r.o.
J. A. Bati 5542, 76001 Zlín
euraprint.cz

Příběh hokejového života

Znamení Beran

Ve svém mladém věku toho za sebou má opravdu hodně. Vzestupy, pády, životní radosti i tragédie. To vše z Daniela Hufa udělalo toho, kým dnes je. Silným a cílevědomým člověkem, jehož vnímání světa sahá i daleko za hranice hokejové kabiny.

Tohle je příběh zlínského brankáře, který si navzdory řadě překážek dokázal splnit svůj dětský sen - stát se hlavním maskovaným mužem svého mateřského klubu.

Vojtěch Gargulák, foto: Libor Kožík, Vojtěch Gargulák

Narodil jsem se na jaře 1999 ve znamení Berana. Náhoda? Dalo by se říct, že už to tehdy leccos naznačilo.

Měl jsem to štěstí, že jsem se narodil do opravdu skvělé rodiny. Mám tři bratry a všichni jsou ode mě o dost starší, takže vždycky žertujeme, že jsem byl takový druhý vrh a rodiče si mě udělali v pozdějším věku tak trochu pro radost. Naši mi věnovali veškerou svou pozornost a poskytli mi krásné dětství. Už od mala jsem se věnoval spoustě sportů, v jednu chvíli třeba i čtyřem najednou. Chodil jsem do plavání, tenisu, pingpongu a hokeje. Rozhodně jsem tedy nijak nestrádal, což si uvědomuji a moc si toho vážím.

Táta má stavebniny a firmu na dovážení medicínálních plynů do nemocnic. Máma mu s podnikáním pomáhala jako účetní. Táta je odjakživa přirozený pracant, dnes už by mohl být v důchodu, ale díky svému zarytému workoholismu v tom pokračuje. Asi hlavně i proto, že své podnikání vybudoval od nuly a záleží mu na něm. Myslím, že tuto vlastnost mám částečně po něm.

Já svou radost našel v hokeji. Poprvé jsem se na brusle postavil, když mi bylo asi pět. Naši rodinní známí měli stejně starého kluka, jako jsem byl já a řekli si, že nás dají do školy bruslení společně. Ještě, než jsem tam šel poprvé, tak mě vzali na Fryštáckou přehradu, abych se to aspoň trochu naučil, takže své úplně první kroky na ledě jsem udělal tam.

”

Jsem prostě Beran, tu svou tvrdohlavost zkrátka mám v sobě. Myslím ale, že nakonec jsme všichni rádi, že jsem si to tehdy tak prosadil.

”

Škola bruslení se mi zalíbila a jak šel čas, tak jsem s hokejem pokračoval. Do třetí třídy jsem byl obránce, nejvíc jsem ale na hokeji odjakživa sledoval brankáře. Jejich výstroj, pohyb, jak jsou na ledě vlastně sami a stojí na nich celý tým. Strašně moc mě to fascinovalo. A i v době, kdy jsem ještě hrál v poli, jsem často skákal po puku a snažil se ho chytat.

Právě v té třetí třídě má hokejová cesta nabrala směr, kterým plyne dodnes.

„Chybí nám brankáři, kdo si to chce vyzkoušet?“

S těmito slovy tehdy trenér přišel do kabiny a hodil doprostřed gólmanskou výstroj. Okamžitě jsem po ní skočil.

Rodiče z toho moc nadšení nebyli, vždycky

říkali, že mě přece nevychovali proto, aby po mně létaly puky. Já jsem ale opravdu moc chtěl, doma jsem brečel a dělal scény, aby mi to povolili. Jsem prostě Beran, tu svou tvrdohlavost zkrátka mám v sobě. Myslím ale, že nakonec jsme všichni rádi, že jsem si to tehdy tak prosadil.

Nejvíc pro mě je, když vyhraje, nebo se mi povede pěkný zákrok, a já vidím na tribuně tátu, jak mi tleská a má radost. Znamená to pro mě opravdu hodně, zvláště poté, čím vším jsme si spolu prošli. To samozřejmě platí pro celou rodinu. Na ní mi zkrátka záleží nejvíc.

O to víc mě mrzí, že tu s námi nemůže být i máma...

Stalo se to na druhé hale, dnešní CCM Aréně, když mi bylo šestnáct. Během letní přípravy jsme měli trénink s dorostem a já pak měl jít na in-line, kterému jsem se taky od malička věnoval. Mezi tím byla pauza, během které naši přijeli a přivezli mi svačinu. Seděli jsme v bufetu, povídali si...

„Mami, co se děje?“

Hned jsme věděli, že něco není v pořádku. Mamce se udělalo špatně, dostala náhlý infarkt a nikdo jí už pomoci nedokázal.

Na ty pocity nikdy nezapomenu. Spoustu věcí to ve mě změnilo. Zvláště když je vám šestnáct, tak je to opravdu těžké na hlavu. Dodnes, když na CCM

Aréně trénujeme, to mám v živé paměti. Tu halu budu mít vždy spojenou s mámou.

Zpětně jsem moc rád, jak se s tím mé šestnáctileté já srovnalo. Ta vnitřní bolest byla obrovská, kdo to nezažil, si ji může jen těžko představit. Já jsem se ji snažil přetavit v hnací sílu, která mě zocelí. Začal jsem pracovat o to tvrději a myslím, že tato zkušenost mě výrazně nasměrovala k tomu, kým jsem dnes. Člověk to po nějakém čase přijme a naučí se s tím žít. To, že nemůže být u mých zápasů a úspěchů a vidět kým jsem dnes, mě ale bude mrzet navždy.

Před každým zápasem se otočím směrem k bráně a pošlu symbolický pozdrav nahoru. Ten je právě pro mámu. Cítím, že se mnou stále je.

Jsem vděčný.

Jsem vděčný všem, kteří mě v životě podrželi, motivovali a pomohli mi stát se tím, kým jsem.

Jsem vděčný tátovi, za to, jak to tehdy všechno zvládl. A celkově, jak mě s mámou vychovali.

Jsem na něj vážně moc pyšný a je mi neustálou oporou. Jsme si velice blízcí. Věci okolo hokeje spolu probíráme často, nejraději ale stejně mám když spolu trávíme čas a rozebíráme všechna možná témata, či svádíme tuhé souboje v ping pongu.

”

**Všechno, co v životě mám, je z velké části
tátova zásluha. Včetně toho, že jsem se v hokeji
dostal tak daleko.**

”

Všechno, co v životě mám, je z velké části i jeho zásluha. Včetně toho, že jsem se v hokeji dostal tak daleko. V důležitých chvílích mi je oporou.

Ne vždy to přitom vypadalo nadějně. V mladším dorostu jsem se coby prvoročák nevešel do kádru a pan trenér Pšurný mě poslal na celou sezónu do Uherského Hradiště. Myslím, že to byl takový první zlomový moment, chytat jsem totiž opravdu strašně moc chtěl. Na druhou stranu mě ale obrovsky štvalo, že jsem nedostal místo ve Zlíně. Uchopil jsem to ale jako příležitost, zakouzl se do toho a začal makat ještě o to víc.

Vůbec jsem to nebral tak, že jsem v Hradišti a tím má kariéra skončí. Upřímně, nebyl tam tehdy dobrý tým. O to víc jsem během zápasů měl práce a hodně jsem se vychytil, což mi ve finále pomohlo a v další sezóně už jsem se do zlínského dorostu probojoval.

Důležitou součástí mého rozvoje byl také inline hokej. Ve starším dorostu mě vzali dokonce na Mistrovství světa juniorů, přestože věkově jsem ještě patřil do mladší kategorie. No a nám se tam podařilo celý ten turnaj vyhrát, což pro mě byl další z velkých momentů, na které nikdy nezapomenu.

Poslední sekundy zápasu, radující se střídačka, která po zaznění sirény nadšeně naskáče na plochu a v euforickém opojení se rozjede směrem k vám. Je to jako droga, jakmile toto jednou zažijete, budete to chtít zažívat už pořád. A právě tato zkušenost patří k těm, které mě v kariéře extrémně namotivovaly.

Následovala sezóna ve starším dorostu, kde jsme měli v týmu jednoho staršího brankáře a já s Danem Šimonů jsme jezdili na střídavé starty do Přerova. Pak mi ale pan trenér Svoboda dal šanci, několik zápasů se mi podařilo a možná i díky tomu

jsem asi dal o sobě ve Zlíně víc vědět.

Náš trenér brankářů pan Hrazdira mi vždycky říkal „Celou svou kariéru v mládeži trénuješ na své první zápasy za Áčko. Tam se rozhodne, jestli na to máš nebo ne. Pokud se ti povedou, lidé ti později i nějakou tu chyбку odpustí. Pokud ne, získat jejich důvěru už bude strašně těžké.“ Člověk musí zkrátka v těch prvních zápasech vymáčkout to nejlepší ze sebe.

Já jsem svou první šanci za zlínský A-tým dostal v play-out na ledě Olomouce.

Od mládeže mi olomoucký zimák nikdy neseděl. Když jsme hráli v Olomouci a já měl chytat, hned jsem cítil v kostech průser (smích). Nevím proč, ale nikdy jsem se tam necítil dobře. I když jsme třeba

”

Pan Hrazdira mi vždycky říkal „Celou svou kariéru v mládeži trénuješ na své první zápasy za Áčko. Tam se rozhodne, jestli na to máš, nebo ne.“

”

vyhráli, vždycky tam bylo něco, z čeho jsem neměl dobrý pocit.

Pak jsem jednoho rána šel na rozbruslení s áčkem a přijeli za mnou trenéři Svoboda s Hrazdirou.

„Dane, večer půjdeš do brány.“

Byl jsem nadšený, strašně jsem se na tento moment těšil. Pak jsem přišel do kabiny a podíval se proti komu vlastně hrajeme.

„To jako fakt?“

Byla to ironie osudu.

Během toho dne jsem měl spoustu smíšených pocitů, nakonec se mi ale podařilo zkoncentrovat a myslím, že jsem žádnou ostudu neudělal. Sice jsme prohráli 2:3, já měl ale přes 40 zákroků, a i trenéři mě po zápase pochválili. Není to sranda, bylo mi sedmnáct a ikdyž jsem byl postaršený a chytal za juniory, tak rozdíl mezi juniorkou a extraligou je obrovský a jsem zpětně moc rád, že se mi ten zápas povedlo odchytkat tak nějak se ctí. Od té doby jsem to už i v Olomouci měl rád. Štvalo mě sice, že jsme prohráli, věřil jsem ale, že další šance přijde a ta už bude vítězná.

Vždycky jsem měl velkou představivost. Vizualizuji si verzi sebe sama o rok dopředu, představuji si úroveň, na jaké bych za ten rok chtěl být, a pak celou dobu makám na tom, abych se na ni opravdu dostal. Odjakživa se snažím dohánět své

vlastní já, které je vždy o rok starší a pochopitelně o nějaký ten krok přede mnou.

Mám doma nástěnky, na kterých mám vylepené své cíle a věci, které bych si chtěl v životě splnit. Třeba fotku z roku 2014, na které Libor Kašík před fanoušky zvedá nad hlavu mistrovský pohár, jen jsem si upravil číslo a jmenovku na tu svoji a věřil, že tam jednou budu stát před fanoušky s pohárem nad hlavou taky.

V A-týmu jsem se usadil napevno, patřila mi ale role brankářské dvojky. Chytal jsem sporadicky, i možnost s těmi chlapy trénovat pro mě ale byla velkou školou. Dřel jsem, co to šlo a trpělivě čekal na svou příležitost. Jedna ze zásad, kterých se totiž držím je, že když opravdu poctivě makám, tak ta šance se ukázat dřív nebo později musí přijít.

Přišla z kraje sezóny, v září 2019. Domácí utkání proti Kladnu, zimák narvaný k prasknutí, na ledě kromě dalších hvězd třeba i Jaromír Jágr.

A právě on byl součástí toho momentu, který mě poslal do brány.

V prostoru před brankovištěm byl podražený, při své velké váze spadl na zem a v rychlosti narazil do Libora Kašíka. Káša nikdy nebyl zraněný, tentokrát ale tvrdý náraz jeho koleno nevydrželo. Nikomu bych nic takového nepřál, možná to pro mě ale tehdy byl opravdu zásah osudu.

V první okamžik se mě zmocnila panika. Říkal jsem si: „Kášo, proboha vstávej! Tohle musíš dochytkat!“

Asi jsem si ten moment, kdy půjdu do brány představoval za trochu klidnějších podmínek. Pak už jsem ale dostal pokyn se připravit, rychle jsem na sebe nasoukal rukavice a skočil na led, aniž bych vůbec měl čas nad tím přemýšlet. Rozcvičil jsem se a zaplněné tribuny začaly vyvolávat mé jméno.

Měl jsem husí kůži až po paty.

Povedlo se mi pár dobrých zákroků, atmosféra mi strašně pomohla. Nakonec jsem ve třetí třetině dostal jeden gól a my prohráli 1:2. Mrzelo to ale povzbudilo mě, že jsem byl vyhlášen nejlepším hráčem našeho týmu. Z Kladna byl vyhlášen Jágr a když jsme si pak podávali ruce, řekl mi, že pokud nepřestanu makat, mám toho ve svém věku

spoustu před sebou.

Ted' ho beru spíš trochu jako našeho velkého rivala, každopádně, když vás takový hráč a dřič pochválí, hodně vás to potěší.

Hlavně mi to dalo kuráž do dalších zápasů, které jsem najednou měl před sebou. Mezi nimi i ten, na který nikdy nezapomenu.

6. října 2019. Derby na ledě Komety Brno.

K nám už v té době právě z Komety přišel na hostování Marek Čiliak, dopředu ale říkal, že proti Brnu chytat nechce a že se mám připravit. Hodně

”

Nervozitu nahradil zdravý hlad a neprůstřelná soustředěnost. Jakmile pane úvodní bully, tak přepnu na autopilota a nezajímá mě nic jiného, než kde a jak létá puk.

”

mi tenkrát pomohl nastavit hlavu a já do toho šel s tím, že ne každý dostane možnost takový zápas chytat a že chci hlavně pomoci spoluhráčům.

Samotné utkání nakonec šlo hladce, celou dobu jsem se cítil velice dobře a měl jsem takovou tu auru, kdy jsem cítil, že soupeř může vystřelit z jakékoliv pozice a akce, ale já to prostě vždycky chytím. Člověk přepne na jiný mód a cítí se nepřekonatelně.

Kometa měla silný tým, na ledě byl Plekanec, Mueller a další hvězdy. Najednou ale chybělo do konce 10 sekund a já na kostce viděl, že vedeme 7:0 a uvědomil si, že vlastně můžu mít svou první extraligovou nulu. Byl to neskutečný zážitek.

Strašně mi to tehdy pomohlo, uvědomil jsem si, že na to opravdu mám a když nepřestanu makat, můžu na této úrovni v pohodě chytat. Hodně mě to ovlivnilo, odrazil jsem se od toho a v každém dalším zápase jsem se cítil v tom správném nastavení.

Důležitý pro mě byl i právě Marek Čiliak, ze kterého se stal po Řišovi Hrazdírovi takový můj druhý mentor. Nasměroval mě správným směrem, a ukázal mi tehdy věci, kterých se držím dodnes. Předtím jsem trénoval hlavně s Kášou a přirozeně ho sledoval a snažil se ho napodobovat. Měl svůj styl, který ale pro mě asi nebyl ten pravý. Čilo mi pomohl se uklidnit, ukázal mi, že není potřeba v brance tolik létat. Na trénincích jsme na tom společně pracovali a časem jsem si začal budovat svůj vlastní brankářský styl.

Dodnes jsme v kontaktu. Je to zajímavé ale mám ho rád jako kolegu brankáře, tak i člověka. Občas v hlavě některé věci řeším až zbytečně moc, neustále si situace přehrávám dokola, protože jsem perfekcionista a tak řeším všechny detaily. Od té doby jsem si prošel mnoho okamžiky a hlavně v posledních dvou letech jsem nasbíral tolik cenných zkušeností, odchytil spoustu těžkých zápasů, které mi pomohly se na některé situace dívat trochu z jiné perspektivy a díky tomu si vybudovat mysl, která dokáže být mou největší zbraní.

Člověk do brány musí jít s tím, že chytí všechno, jinak ho to hokejové prostředí zašlape do země.

V mládeži jsem býval ze zápasů nervózní, nebyl jsem od povahy žádný flegmatik. I s pomocí různých knížek jsem na sobě ale po celou dobu pracoval a myslím, že mé patnáctileté já by na mě bylo hrdé, kdyby vidělo, kam jsem se posunul. Nervozitu nahradila zdravá touha po vítězství a neprůstřelná soustředěnost. Jakmile padne úvodní bully tak přepnu na autopilota a nezajímá mě nic jiného, než chytání puku.

Cesta k tomu všemu ale byla velmi dlouhá a těžká. Vždycky jsem chtěl být ve Zlíně brankářem číslo jedna. Být tím, na kterém to všechno stojí, pro mě znamená nejvíc. Když se uzdravil Káša, vrátil se do brány a já tak musel opět kousat roli dvojky.

Samozřejmě jsem byl rád pokaždé, když se vyhrálo, přiznám se ale, že když třeba celý zimák vyvolával někoho jiného, představoval jsem si, že vyvolávají mně. Je to součástí té mé vizualizace, nikdy jsem nežártil ani nepřál nikomu nic špatného, jen zkrátka když se mu něco povedlo, chtěl jsem, aby se mi to povedlo taky. Za to může má soutěživost, která je velkou částí mé osobnosti. Od mala mě hnala dopředu.

S Liborem jsme oba velice soutěživí a podle toho vypadal i náš vztah. Na tréninku jsme spolu soutěžili pořád. I když jsme si to ani neřekli, tak při každém cvičení jsme prostě chtěli dostat míň gólů než ten druhý. A bylo to dobře, oba nás to totiž hodně posouvalo a dělali jsme ze sebe navzájem lepší brankáře. V tomto směru jsme byli vlastně ideálními partáky.

Rivalita tam určitě byla. Ne taková, že bychom si dělali naschvály, rozhodně mezi námi byl respekt. On byl brankář v ideálním věku, který chtěl chytat a já mladý dravec, který se chtěl ukázat a dostat na jeho místo. Podle toho to mezi námi i vypadalo, to si asi každý dokáže představit. Oba jsme chtěli být tím hlavním stavebním kamenem celého týmu.

Poslední extraligová sezóna byla velice náročná. Ze střídačky se to prožívá o to hůř, když s tím člověk nemůže nic udělat. Neříkám, že kdybych chytal já, tak bych to mohl celé spasit a zachránit, to rozhodně ne. Štvalo mě ale, že jsem nedostal tolik prostoru to zkusit změnit. Takhle jsem jen přihlížel tomu, jak pořad a pořad prohráváme a sestup nabírá čím dál reálnějších rozměrů. Bylo to deprimující.

Nakonec jsem si ale řekl, že je to možná to nejlepší, co mě může potkat. Třeba se má stát, abych se posunul dál. A když se na to podívám zpětně, asi tomu tak i bylo. Nakonec byl sestup ten

” Když jsem vzal pohár a jel s ním před fanoušky, bylo to ještě lepší, než jsem si to kdy dokázal představit. To je pocit, pro který denně makám a vlastně i hraji hokej. ”

moment, který přinesl spoustu změn. Ukázalo se, že všechno bylo přesně tak, jak mělo být, aby se mohlo dít, co se mělo dít. Svůj hokejový život jsem nasměroval úplně jiným směrem.

Ze začátku to v první lize bylo velké trápení. Zůstala tady spousta kluků z extraligy a všichni si asi představovali, že jsme v pralese a že s naším týmem tu budeme dominovat a dostaneme všechno zadarmo. Jenže to jsme se šeredně spletli.

Ta soutěž je extrémně těžká. Navíc soupeři se proti nám chtěli vytáhnout, podobně jako my, když jsme hráli proti Spartě nebo Třinci, nikdo od nás nic nečekal a my jsme mohli jen překvapit. V takové situaci se týmu hraje možná i líp a najednou tak každý hrál proti nám, na což jsme nebyli zvyklí. Stačilo pár zápasů a soupeři si na nás začali věřit, nás to naopak hrozně srazilo a už se to s námi vezlo.

Já jsem přitom dostával čím dál víc prostoru a rychle jsem si urval bránu pro sebe. A myslím, že se mi dařilo, jenže my jsme prohrávali třeba 0:1,1:2 nebo 2:3...těsné výsledky, jenže nám vždy něco chybělo.

Došlo k výměně trenérů, pro klub to celkově bylo dost turbulentní období, během kterého bylo těžké

se soustředit jen na samotnou hru. Pan Říha mě nejdřív zase posadil na lavičku, protože chtěl, aby chytal starší brankář. Kášovi se ale moc nedařilo, a tak jsem si své místo vybojoval zpátky. Nakonec Káša odešel do Nitry, místo něj přišel David Honzík a já se zase ocitl v roli náhradníka.

Tabulkově jsme na tom byli špatně, chvíli to dokonce vypadalo, že jsme namočení i do boje o sestup. A tak přišla šance číslo tři.

Tentokrát jsem cítil, že ve mně vedení vložilo obrovskou důvěru a zároveň zodpovědnost. Jako by osud celého klubu ležel na mých bedrech. Samozřejmě za to máme odpovědnost my jako tým, ale já mám v hlavě, že jsem ten, který vývoj a výsledek zápasu dokáže strhnout na naši stranu. Může to znít jakkoliv bláznivě, ale já to tak vážně vnímám a tohle nastavení budu mít v hlavě asi vždy. Baví mě to a tento úhel pohledu ze mě dokáže vymáčkout to nejlepší.

V tu chvíli se něco zlomilo.

Najednou se nám začalo dařit, najeli jsme na vítěznou vlnu a v posledním kole se těsně probojovali do čtvrtfinále.

První play-off v životě.

První zápas v Porubě jsme prohráli a já jsem cítil, jak nám spousta lidí nevěří. V té době jsem zrovna sledoval seriál o Michaelu Jordanovi a ten mě velmi inspiroval. Vůbec jsem si nepřipouštěl do hlavy, že bychom tu sérii neměli zvládnout. Nakonec jsme sérii otočili a postoupili dál, čímž mi spadl ze srdce velký kámen.

V semifinále s Třebíčí jsem se cítil výborně a věděl jsem, že vyhrájeme. Moje sebedůvěra byla neprůstřelná a do následného finále jsem byl odhodlaný, jako nikdy předtím.

Viděl jsem ty narvané tribuny. Viděl jsem fanoušky i spoluhráče, natěšené na sérii s úhlavním rivalem.

A viděl jsem obrázek sama sebe, jak před zlínským kotlem zvedám nad hlavu mistrovský pohár. Jen tentokrát už nikdo jmenovku a číslo prepisovat nebude.

V ten den jsem cítil, že se stane něco velkého.

Když jsme v prodloužení šestého finále dali vítězný gól, bylo to něco neuvěřitelného. Taková elektřina, jaká mnou projela, když jsem sprintoval přes celé kluziště za hloučkem radujících se spoluhráčů. Výbuch emocí a radosti, který jak tlaková vlna proletěl celým zimákem. To je přesně ten moment, který mám v sobě každý den a neustále mě žene kupředu.

Byly to obrovské emoce, doteď z toho mám husí kůži, když na to vzpomínám. Když jsem pak vzal ten pohár a jel s ním před fanoušky, bylo to ještě lepší, než jsem si to kdy dokázal představit. To je pocit, pro který denně makám a vlastně i hraji hokej.

Konečně jsem si mohl na svou nástěnku nalepit i svou vlastní fotku s pohárem. Byla skoro stejná jako ta stará. Tato ale byla lepší, byla totiž opravdová. Byla to pro mě i obrovská odměna za všechnu tu práci. Potvrzení, že se tvrdá dřina vyplácí.

Zvládli jsme nemožné. Kdyby mi někdo v půlce sezóny řekl, že to dopadne takhle, nevěřil bych mu. Rok 2023 byl pro mě rozhodně zlomový, vyhráli jsme Chance ligu a navíc mě zvolili nejlepším brankářem sezóny. To člověku pomůže před závěrečným krokem, který by znamenal návrat do extraligy. Jenže ten byl zatraceně velký.

Když tým celý dobitý po třech náročných sériích nastoupí proti soupeři, který celou tu dobu regeneroval a připravoval se, je to složité. Když jsme doma prohráli třetí zápas, došlo mi, že to asi opravdu nezvládneme. Štvalo mě to a dodnes štvé. V jiných ligách bychom už dávno byli zpátky, u nás je však systém nastavený takto a s tím my nic neuděláme.

Jsem ale přesvědčený, že se to uhrát dá. Věřím tomu. Je to neuvěřitelně náročné, ale jde to. Vyhrát baráž by byl úspěch blížící se zázraku, ale i těch už se pár stalo. Je to cíl, za kterým si neustále jdeme a já chci být ten brankář, který k tomu svému mužstvu pomůže.

V bráně chci být vždycky. Chci mít na zádech tu zodpovědnost. Chci, aby mí spoluhráči měli jistotu, že se na mě mohou spolehnout.

A chci, aby to věděli i fanoušci. Ti zlinští jsou neskuteční. Mám pár skupinek, které na mě často po zápasech čekají za zimákem, aby se mnou prohodily pár slov. A pak samozřejmě všichni ti ostatní na tribunách. Zbožňuji každou oslavu vítězství. Chtěl bych vám říct, že vaši podporu cítím. Pokaždé, když vyvoláváte mé jméno, plníte mi tím můj dětský sen. Mou realitu, kterou jsem si představoval od malička. Je to pro mě a pro nás všechny obrovská pomoc, za kterou jsem strašně vděčný.

Vděčný.

To je to správné slovo.

Obrovský vděk cítím za všechno, co mám. Jak ve sportovním životě, tak v tom osobním.

Asi nejděčnější ze všeho jsem za svou snoubenku Veroniku. Chodili jsme spolu do třídy na Obchodní Akademii. Líbila se mi a čekal jsem jen na správný okamžik, kdy ji oslovit. Nakonec jsem využil že mi nešla matematika, a tak jsem ji poprosil, jestli by mi nedala doučování. Dali jsme se tedy dohromady, doučování fungovalo skvěle, přestože jsem zjistil, že Verča v matematice taky kdoví jak neexcelovala (smích). Od té doby jsme spolu a letos v létě jsem ji po osmi letech vztahu požádal o ruku.

Mám ženu, která se mnou byla od mých začátků, kdy jsem nic neměl a nic nedokázal. Byl jsem prostě kluk ze střední, který si chodí hrát hokej. Vydržela toho se mnou opravdu hodně a když viděla, jak moc mi na tom záleží, začala mě fantasticky podporovat. Vytváří mi úžasné prostředí a zázemí. Sama sportovala a dodnes trénuje společenské tance, takže ten život sportovce chápe a žije ho se mnou.

Vložila do mě obrovské úsilí a námahu a já se jí to snažím vracet co nejvíc dokážu.

A to přesto, že během sezóny je to se mnou časově velmi náročné. Moc volného času nemám, navíc poslední tři roky jsem ještě studoval na vysoké škole a loni na jaře získal bakalářský titul v oboru sociální pedagogiky. Teď se ještě k tomu snažím rozvíjet svou značku BEHUF57, skrze kterou bych se rád více propojil se svými fanoušky. Dal jim možnost nahlédnout do zákulisí mé každodenní činnosti a společně pomoci i dobré věci.

Jsem opravdu šťastný za to, co mám, zároveň se ale neustále dívám do budoucna. Stále jsem mladý, nejproduktivnější věk mám snad pořád před sebou. Samozřejmě bych chtěl chytat na nejvyšší úrovni a vidět, čeho všeho jsem schopný a co dokážu. Chci mít absolutně čisté svědomí v tom, že jsem celou kariéru dělal všechno na maximum. Že jsem

nic nevyпустиł. Nechci stát před zrcadlem a říkat si: Sakra, kdybych já tehdy udělal o trochu víc, mohl jsem být jinde. Tohle je můj hnací motor.

S tím vším mi teď poslední dva roky pomáhá Luboš Horčíčka, který se mnou udělal velký kus práce. Známe se už od doby, kdy jsem mu jezdil sedět jako dvojka do Přerova. Hodně se mi věnuje na ledě i mimo něj. Drží mě zkrátka. Bez přehánění s ním trénuju nejvíc, jak jsem kdy v kariéře trénoval. Nejtvrději, nejvíc řešíme detaily a totální drobnosti. Bavíme se o každém centimetru. Nastavil mi přísné měřítko, za což jsem mu vděčný. Dělá mi to hrozně dobře. Hokej miluju, jsem rád, že se jím můžu živit. Je to privilegium. Už jen proto bych nikdy nic neodflákl. Je pro mě i skvělým mentálním koučem a na tom, jakým brankářem jsem dnes a co jsem zatím dokázal má velký podíl právě Horča.

Ve Zlíně máme vysoké ambice, což je pro mě super a jsem rád za všechny zápasy, které jsem tady odchytil a jakou pozici jsem si vybudoval. Soustředím se na sezónu, která nás čeká a mám jasně danou vizi a cíl, kým chci být po jejím konci.

Už vím, že co má přijít, přijde ve správný čas.

A třeba si tu nejvyšší úroveň zachytám právě tady ve Zlíně.

3

Nejoblíbenější jídlo a pití?

Italská kuchyně, těstoviny. Celkově doma máme rádi italskou kuchyni a k pití většinou pijeme vodu. Občas si člověk dá pivo, colu nebo tak, ale v 99 % piju vodu.

4

Oblíbená hudba a film/seriál?

Edm/House. Už několik let poslouchám Hardwella. Celkově mám rád spíš taneční hudbu, ale někdy si pustím něco vážnějšího. Nemám vyloženě oblíbený film, spíš je to podmíněné náladou. Ale mám rád Deadpool, nebo filmy s Jasonem Stathamem. Když si chci vyloženě odpočinout, tak si pustím film s Budem Spencem a Terence Hillem.

5

Co máš rád na Zlínu?

Klid a pohodu. Lidi tady mají na vše čas a nikam nespěchají. Nemuseli by ale jezdit všichni v levém pruhu (smích).

5 NEJ

Patrika Urbance

1 Nejoblíbenější sport kromě hokeje?

Nemám vyloženě jeden oblíbený sport. Zajdu si zahrát tenis, fotbal a podobně. Nemám to tak, že bych se po hokeji těšil jen na jeden sport.

2 Nejlepší způsob relaxace a nejoblíbenější místo na Zemi?

Procházka, spánek, sauna. Rád si zajdu do sauny, vypnu tam hlavu a zároveň vím, že tělo dobře regeneruje. Stejně je to se spánkem. Nejdůležitější část regenerace. Nejoblíbenější místo na zemi je pro mě domov. Za mě je to místo, kam se člověk rád vrací a víc k tomu není třeba říct.

BERANI NA DRAFTU

NHL. Nejslavnější soutěž světa, sen každého hokejisty. Splnit si jej dokázala také celá řada hráčů, jejichž sportovní cesta je významně spjata právě s naším klubem. Toto je deset Beranů, kteří se v draftu umístili nejvýše.

Vojtěch Gargulák, foto: Reuters

10 MIROSLAV BLAŽÁK DETROIT RED WINGS 129. CELKOVĚ (2001)

V roce 2001 byl do NHL draftován obránce Miroslav Blažák, kterého si ve 4. kole vybrali Detroit Red Wings. Zlínský odchovanec si však nakonec v zámoří nikdy nezahrál. Místo toho nejlepší obránce juniorského mistrovství světa 2002 zůstal v rodném městě, kde se svým mateřským klubem zkompletoval celou sbírku extraligových medailí. Zejména na cestě za premiérovým titulem v historii klubu v roce 2004 byl jedním z klíčových postav žlutomodrého mužstva. O dva roky později se přece jenom vydal do světa, rok strávil ve Švédsku a dalších devět v Rusku. Pravidelně nastupoval také za reprezentaci, se kterou se v roce 2010 stal mistrem světa. Na sklonku kariéry se vrátil do Zlína, kde odehrál sezónu 2016-17, načež i vinou zdravotních problémů definitivně pověsil brusle na hřebík.

9 MICHAL JORDÁN CAROLINA HURRICANES 105. CELKOVĚ (2008)

Dalším zlínským odchovancem, který již v mládežnickém věku odešel do zámoří byl v roce 2007 obránce Michal Jordán. Tehdy sedmnáctiletý bek ze zlínské juniorky zamířil do kanadské OHL, kde se měl snažit zaujmout skauty a zajistit si místo v draftu NHL. To se povedlo, v roce 2008 si jej ve 4. kole vybrali Carolina Hurricanes, na svou šanci v nejprestižnější lize světa si však Jordán musel ještě čtyři roky počkat. Vyplatilo se, Hurricanes si jej z farmy poprvé povolali v roce 2012. Nakonec český reprezentant v NHL během tří sezón nastoupil k 79 zápasům. Sedm let posléze nastupoval v KHL, v Chabarovsku se dokonce stal kapitánem. V roce 2022 se přesunul do Švýcarska, nyní se chystá na druhou sezónu ve finském Lahti. Zahrál si na šesti světových šampionátech a v roce 2022 byl součástí bronzového výběru trenéra Kariho Jalonena.

8 ADAM JECHO ST. LOUIS BLUES 95. CELKOVĚ (2024)

Svého zástupce měl zlínský hokej také na letošním draftu. Osmnáctiletý útočník Adam Jecho se v Baťově městě narodil a prošel hokejovou mládeží, v covidem poznamenaném roce 2020 odešel do finské Tappary Tampere, kde během pandemie nebyla tréninková omezení tak přísná jako v tuzemsku. V zemi tisíce jezer zůstal i další dvě sezóny, během nichž se čím dál víc prosazoval i na mezinárodní úrovni v barvách českých mládežnických reprezentací. V roce 2023 se přesunul do zámoří, váli v juniorce za Edmonton Oil Kings. V červnu 2024 pak patřil k českým železkám v ohni na draftu NHL, kde si jej coby 95. v pořadí vybrali St. Louis Blues.

7 MILOSLAV GUREŇ MONTREAL CANADIENS 60. CELKOVĚ (1995)

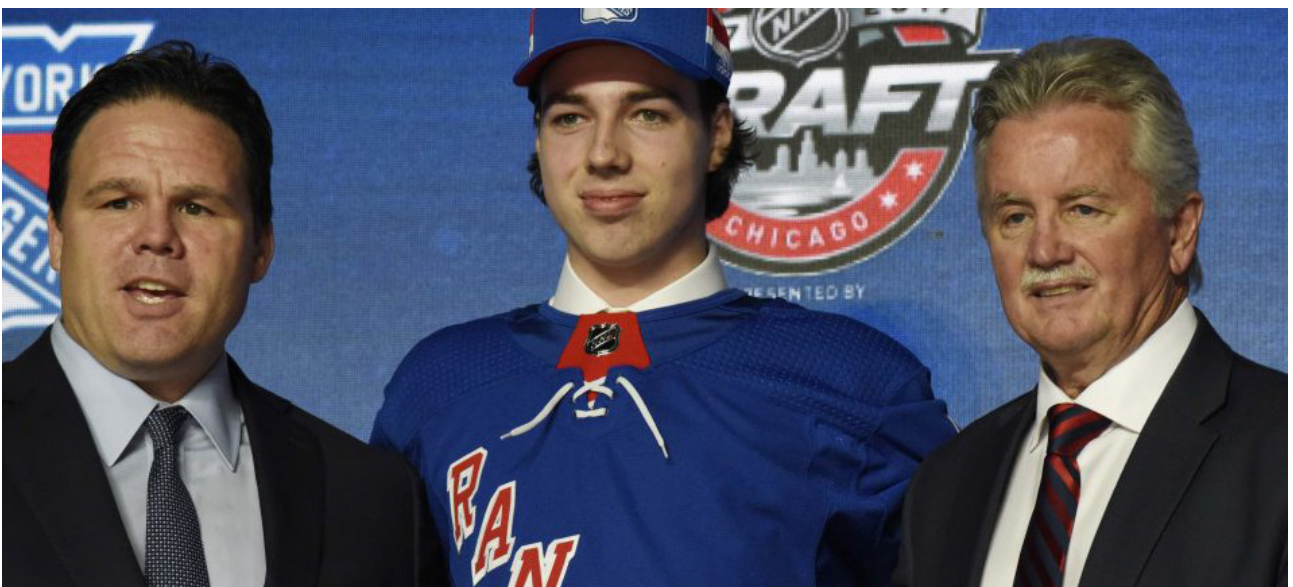
Urostlý obránce pocházející z Uherského Hradiště ve Zlíně stihl tři extraligové sezóny, v roce 1995 byl součástí stříbrného týmu, který v památném finále podlehl rivalovi ze Vsetína. Zaujal tehdy skauty kanadského Montréal, kteří jej o pár měsíců později ve třetím kole draftovali do NHL. Většinu své zámořské štače ale nakonec Gureň strávil na farmě, v dresu Canadiens stihl celkem 36 zápasů s bilancí jednoho gólu a tří asistencí. Po návratu do Evropy působil šest let v Rusku, extraligu si následně zahrál za Třinec a Litvínov. Dvě sezóny strávil v prvoligovém Ústí nad Labem, na sklonku kariéry si pak vyzkoušel zahraniční angažmá v Itálii, Francii a Maďarsku.

7 JAROSLAV KRISTEK BUFFALO SABRES 50. CELKOVĚ (1998)

Šikovný útočník zářil v mládežnických kategoriích, do extraligy následně vlétl už v sedmnácti a hned se stal jejím nejproduktivnějším juniorem. Nebylo tak překvapením, když Jaroslava Kristka v roce 1998 z celkové 50. pozice draftovali Buffalo Sabres. Po přesunu do zámoří se Kristek fantasticky prezentoval v juniorské WHL, v roce 2000 pak společně s reprezentačními spoluhráči slavil titul mistrů světa do 20 let. Přechod mezi dospělými mu však tolik nevyšel a v NHL nakonec nastoupil pouze šestkrát. Po návratu do Česka nastupoval tři sezóny v barvách mateřského Zlína, v roce 2009 se podílel na historickém titulu karlovarské Energie. Šampionem se stal také na Slovensku ve službách Košic, před koncem kariéry si zahrál také v Bělorusku, Německu, Polsku či Francii.

5 MARTIN HAMRLÍK HARTFORD WHALERS 31. CELKOVĚ (1991)

Rok před mladším Romanem prošel draftem také starší z bratrů Hamrlíků. Nikterak urostlý, zato mimořádně šikovný Martin se do zlínského A-týmu poprvé dostal v roce 1990, v následující sezóně se již stal jeho pevnou součástí a velké jméno si udělal také v mládežnických reprezentačních kategoriích. Draftován byl v roce 1991, kdy na něj z první pozice druhého kola ukázali tehdejší Hartford Whalers. V zámoří strávil pět let, NHL si však nikdy nezahrál. Jeho kariéru komplikovaly zdravotní potíže, následně se vrátil do Zlína, kde se stal naprostou ikonou. Čtyřikrát se stal nejproduktivnějším obráncem extraligy, v roce 2004 byl jednou z klíčových postav mistrovského tažení žlutomodrého mužstva. Kariéru zakončil v roce 2013, od té doby v klubu působí coby trenér.

4 FILIP CHYTIL NEW YORK RANGERS 21. CELKOVĚ (2017)

Dosud posledním Beranem draftovaným v prvním kole je kroměřížský rodák Filip Chytil. Ve Zlíně prošel celou mládeží, kde zejména v dorostenecké a juniorské kategorii jednoznačně vyčníval a už v 17. letech si tak, už coby čerstvý vítěz Hlinkova memoriálu s reprezentací do 18 let, vysloužil pozvánku do tehdy extraligového A-týmu. Za ten nakonec odehrál kompletní sezónu 2016/17, po jejímž konci hokejový Zlín napjatě sledoval, který klub kanadsko-americké elitní ligy si Chytila v draftu vybere. Z celkové 21. pozice nakonec jméno zlínského odchovance vyslovili zástupci New Yorkských Rangers, v jejichž barvách hned v následující sezóně Filip poprvé nastoupil v NHL a v březnu 2018 vstřelil i první branku. Od té doby je v New Yorku pevnou součástí sestavy, smlouvu má až do roku 2027. V uplynulém roce jeho progres však brzdilo vleklé zranění. V barvách českého národního týmu si zahrál už na čtyřech světových šampionátech.

3 MAREK ZAGRAPAN BUFFALO SABRES 13. CELKOVĚ (2025)

Během třinecké mistrovské jízdy v roce 2011 se Bonk v týmu potkal také s dalším hráčem se zlínskou minulostí, jenž v juniorském věku oslnil zámořské skauty. Slovenský útočník Marek Zagrapan do Baťova města přišel z rodného Prešova v patnácti letech a okamžitě se stal klíčovou postavou jeho dorosteneckých výběrů. Později si ve žlutomodrém dresu zahrál i extraligu, ve které debutoval v roce 2003 coby čerstvý vicemistr světa do 18 let. Zagrapanovy mládežnické úspěchy na klubové i reprezentační úrovni rezonovaly i v zámoří, kde si jej v roce 2005 v prvním kole draftu vybrali Buffalo Sabres. Dvě sezóny strávil v kanadské juniorce, další tři pak na farmě, do NHL však nakonec nikdy nepronikl. V roce 2009 se proto vrátil do Evropy, zahrál si v Rusku, Finsku, Česku, Švýcarsku i doma na Slovensku, kariéru uzavřel v roce 2023 po sezóně ve francouzském Brianconu.

2 RADEK BONK OTTAWA SENATORS 3. CELKOVĚ (1994)

Rodák z Krnova se ve Zlíně poprvé objevil až v dorosteneckém věku, svůj obrovský potenciál však ukázal od samotného začátku. Podobně jako Hamrlík si premiéru v nejvyšší soutěži odbyl už v šestnácti letech, stihl v ní však odehrát jen půl sezóny, než v roce 1993 odešel do zámoří, kde se pokusil zaujmout v juniorském týmu Las Vegas Thunder. Povedlo se. O rok později už patřil k nejzřetlivějším zboží na draftu NHL, kde jeho jméno zaznělo jako třetí v pořadí. Mezi světovou hokejovou elitou nakonec strávil 14 let, převážně v týmu Ottawy Senators, v pozdějším věku si zahrál také za Montréal a Nashville. Celkově v NHL odehrál více než tisícovku utkání. Také on se během výluky vrátil do Zlína, jeho snahu pomoci žlutomodrým obhájit mistrovský titul však zastavilo zranění. Na extraligové prvenství ale nakonec dosáhl, v roce 2011 k němu coby kapitán dovedl třinecké Oceláře, v jejichž barvách o tři roky později bohatou kariéru zakončil.

1 ROMAN HAMRLÍK TAMPA BAY LIGHTNING 1. CELKOVĚ (1992)

Urostlý obránce už od malička patřil k nejtalentovanějším českým bekům své generace. Ve Zlíně hokejově vyrostl a už v šestnácti letech poprvé nastoupil v nejvyšší soutěži. Dlouho však v tuzemsku nezůstal, v červnu 1992 se totiž coby vůbec první Čech stal jedničkou vstupního draftu NHL. Tím momentem začala dvacetiletá jízda zlínského odchovance, během níž v nejslavnější lize světa odehrál přes 1 500 zápasů za Tampu Bay, Edmonton, New York Islanders, Calgary, Montréal, Washington a New York Rangers. Výraznou stopu zanechal také v reprezentaci, v roce 1998 byl součástí zlatého mužstva na Olympijském turnaji v Naganu. Ve Zlíně se ještě ukázal během výluky v sezóně 2004/05, kdy si pověsil na krk extraligové stříbro. Aktivní kariéru ukončil v roce 2013.

Fotogalerie

Hokejové emoce

K našemu sportu emoce patří více, než cokoliv jiného. Momenty radosti, zklamání, vítězné euforie, či hořkosti porážek. Jedno se však nikdy nezmění. Hráči na ledě i fanoušci na tribunách totiž tyto chvíle vždy prožívají společně. A právě některé z nich jsme během uplynulých týdnů zachytili naším objektivem.

foto: Vojtěch Gargulák

Nejsilnější zážitky

Hokej. Hra, která nás spojuje a přináší spoustu nezapomenutelných emocí a okamžiků, na které budeme vzpomínat po zbytek života. Jak to mají naši hráči? Právě jich jsme se na jejich nejsilnější hokejový zážitek zeptali.

Jakub Štefek, foto: Vojtěch Gargulák

Jan Süss

Je to můj hattrick v Lize Mistrů, který jsem dal proti Jyp Jyväskylä když mi bylo 18 let svojí silnější bekhendovou stranou.

Daniel Huf

Titul v první lize v roce 2023. Splnil se mi tím dětský sen, ten moment, kdy jsem jel s pohárem před zaplněnou tribunu fanoušků, byl neuvěřitelný. Byla to obrovská vlna emocí, které jsou pro mě velkým hnacím motorem. Věřím, že podobných zážitků bude čím dál více.

Pavel Sedláček

Asi nejsilnější hokejový zážitek pro mě byl, když se vyhrál titul v roce 2014. Vyhrál jsem i v mládeži nějaké tituly ale tohle bylo něco úplně jiného, plný stadion lidí v euforii a potom ty oslavy taky stály za to. Další silný zážitek byl i titul v první lize proti Vsetínu. Hlavně to bylo asi díky tomu, že celou sezónu se nám úplně nedařilo a potom na poslední chvíli jsme se dostali do play-off a pak se nám podařilo to vyhrát.

Jaroslav Pavelka

Jsou dva. Když jsem byl jako mladý v OHL tak se na nás přišlo podívat asi 10-12 tisíc fanoušků a k tomu tam bylo plno skautů z NHL. Do té doby v Česku na mě chodila maximálně rodina. V dospělosti toho je víc, ale určitě si nejvíce vážím bronzové medaile s Mountfieldem a následně stříbra ve finále s Libercem proti Třinci. Zachytl jsem si chvíli finále Extraligy. To jsou silné zážitky.

Patrik Urbanec

Určitě titul z roku 2014. Pamatuji si na poslední minutu, když jsem se podíval do hlediště a viděl ty nadšené lidi. K tomu asi ani nejde nic víc říct. Všechny ty oslavy pak byly taky fajn, ale na tento konkrétní okamžik nikdy nezapomenu

Jaromír Kverka

Můj nejsilnější hokejový zážitek byl, když jsme s karlovarskou Energií postoupili přes těžkou čtyřčlennou baráž do extraligy. V předposledním zápase baráže jsme zvládli zápas s Litvínovem a hned začaly velké oslavy.

Jesse Paukku

Je jich spousta, nejsilnější ale je asi vzpomínka na můj první zápas v nejvyšší lize, ve kterém jsem hned vstřelil dva góly.

Jakub Šlahař

Nejvíce si vybavuji finále juniorské extraligy, kdy jsme po 26 letech se Zlínem získali titul. Hráli jsme na domácím ledě, prodloužení finále se Slavíi, jeli jsme dva na jednoho a já jsem vstřelil vítězný gól. Hned jsme všichni vyhodili rukavice a helmy do vzduchu, šli jsme slavit a pak si vzít zlaté medaile. Silný byl i moment, když Filip Čech v roce 2013 vyrovnal sedmé finále proti Plzni.

Stanislav Sadovikov

Můj gól z finále proti Vsetínu v roce 2023 a následné mistrovské oslavy.

SEDLÁČEK

65

RI OKNA

9

TRINITY BANK

RI OKNA

fatra

TRINITY BANK

zlin.

RI OKNA

RI OKNA

RI OKNA

ADAM JECHO

Jeden z nejnadějnějších zlínských odchovanců posledních let dobývá zámořský hokej. Osmnáctiletý Adam Jecho má za sebou sezónu v kanadské juniorce, v létě se mu navíc dostalo pocty i na draftu NHL, v němž si jej vybrali St. Louis Blues. Jak život za velkou louží zvládá a jaká byla jeho cesta?

Vojtěch Gargulák, foto: chl.ca

Jaké byly tvé hokejové začátky?

Jako první mě na zimák vzal táta a vlastně to probíhalo tak nějak klasicky. Byla možnost si jít na menší hale vyzkoušet bruslení, a tak jsme tam zašli. První hokejové krůčky pak byly s panem Žákem. Pamatuju si dokonce, že když jsem na led poprvé stoupl, hned jsem spadnul, začal brečet a říkal, že chci domů a už se nikdy nevrátím. Naštěstí mě tam pak táta vzal znovu a tím to vlastně celé začalo.

Pamatuješ si, jak jsi jako malý ve Zlíně sledoval extraligu?

Chodil jsem na každý zápas. Byla to ta nejlepší doba, když mi bylo osm tak Zlín vyhrál druhý titul a podle mě to byl nejlepší hokej, jaký se tu kdy hrál. Táta mi udělal takovou speciální židličku, abych viděl přes lidi, kteří seděli před námi a já jsem to tehdy úplně hltal. Vtipné je, že s některými hráči, které jsem tehdy sledoval a obdivoval, jsem letos v létě měl možnost na ledě trénovat, což pro mě byl velký zážitek.

Co v té době bylo tvým hokejovým snem?

Tehdy jsem nad tím takhle asi ještě nepřemýšlel, hrál jsem hlavně proto, že mě to prostě bavilo. Jak jsem chodil na tu extraligu, tak jsem si samozřejmě říkal, že by to byla pecka, kdybych si tam jednou mohl taky zahrát. Čím jsem pak byl starší, tím víc jsem se začal upínat na NHL, která je snem asi každého mladého hokejisty.

V dorostu jsi odešel do finské Tappary Tampere. Co tě k tomuto kroku vedlo?

Bylo to hodně kvůli covidu, jelikož se tehdy u nás nedalo trénovat a hrát. Agent mi říkal, že pro mě má nabídku z Finska, kde se normálně trénovalo, takže jsme si s rodiči a agenturou

sedli a vyhodnotili to jako super šanci, kterou by byla škoda propásnout.

Jaké pro tebe bylo zvykat si na samostatný život daleko od rodiny?

Myslím, že bylo dobře, že jsem tam šel takhle narychlo a neměl tolik času nad tím přemýšlet. Začátky byly těžké, hodně jsem volal mámě a ptal se co mám dělat, jak si vyprat, co si uvařit a podobně. Postupně se to ale zlepšovalo, navíc nás tam bylo víc Čechů, což mi s tou adaptací taky pomohlo. Za Áčko tam hráli Dominik Hrachovina, Michal Moravčík, Jiří Smejkal a Michal Špaček, se kterými jsme třeba chodili na jídlo, nebo o víkendech něco podnikali.

Jak jsi to v té době vlastně měl se školou?

Docela mi v tomto pomohl právě ten covid, protože škola byla stejně on-line, takže to vyšlo nastejno, jako kdybych byl doma. Měli jsme navíc dobře tréninky, které byly brzo ráno a pak až večer, takže se školou nebyl problém.

Byla ve vašem týmu angličtina běžnou záležitostí, nebo ses potýkal i s jazykovou bariérou?

Jazyková bariéra byla a myslím, že je to jedna z největších překážek pro kluky z ciziny, kteří tam přicházejí. Já jsem angličtinu už tehdy měl poměrně slušnou, ale spousta z těch místních kluků neumělo anglicky skoro vůbec, takže v těch začátcích to bylo docela těžké se s někým bavit a skamarádit se. Postupně to ale bylo lepší a lepší, pochytil jsem i nějaké základy finštiny.

V čem byly oproti Česku rozdíly v tréninkových návycích?

Je to makačka. Třikrát týdně jsme měli

dvoufázový trénink na ledě a dvě posilovny. V Tappaře navíc byla ještě speciální ranní skupina, ve které byli nejlepší kluci z osmnáctky a dvacítky a tam ty tréninky teda měly opravdu neskutečné tempo a myslím, že právě ty mě posouvaly úplně nejlíp. Je to náročné a když člověk ještě nemá ten komfort jako doma, tak se to o to víc násobí.

Byla ve vašem týmu angličtina běžnou záležitostí, nebo ses potýkal i s jazykovou bariérou?

Jazyková bariéra byla a myslím, že je to jedna z největších překážek pro kluky z ciziny, kteří tam přicházejí. Já jsem angličtinu už tehdy měl poměrně slušnou, ale spousta z těch místních kluků neuměla anglicky skoro vůbec, takže v těch začátcích to bylo docela těžké se s někým bavit a skamarádit se. Postupně to ale bylo lepší a lepší, pochytil jsem i nějaké základy finštiny.

Loni tě draftovali do kanadské juniorky. Věděl jsi hned, že půjdeš do zámoří, nebo bylo ve hře i setrvání ve Finsku?

Když mě draftovali, tak to byla tutovka. Věděl jsem dopředu, že půjdu do Edmontonu a byl jsem stoprocentně rozhodnutý, že tam chci jít.

Jak velký skok to pro tebe po hokejové stránce byl?

Docela velký. Věděl jsem, že to bude náročné, přece jenom je to asi nejlepší juniorská soutěž na světě, ale člověk to opravdu pozná až když si to zkusí na vlastní kůži. Množství zápasů, soupeři, cestování, a i celkové nasazení je opravdu neuvěřitelné. Bylo to něco nového a chvíli jsem si na to musel zvykat, naštěstí jsem ale před tím měl dobré léto a po fyzické stránce jsem byl dobře připravený. To mi určitě pomohlo, navíc jsme měli super tým, takže nakonec všechno fungovalo skvěle.

Chodil jsi v Edmontonu sledovat i zápasy NHL?

Když jsme měli možnost, tak ano. Oilers trénují ve stejných halách jako my, takže jsme je vidali i na trénincích a samozřejmě jsme chodili i na některé zápasy. Byli tam McDavid, Draisaitl a další. Musím říct, že je to opravdu síla vidět takové hráče z takové blízky.

Byl jsi jedním z největších českých želízek na draftu. Měl jsi nějaký vysněný klub?

Od malička jsem fanouškem Pittsburghu Penguins, měl jsem všechno jejich oblečení. Takže pak jsem musel jít do obchodu nakoupit nějaké nové, protože teď už by asi nebylo nejlepší chodit od hlavy po paty v oblečení Penguins (smích). I s nimi jsem měl před draftem nějaké meetingy,

takže to pro mě vždycky bylo trochu speciální a těšil jsem se na ně, na druhou stranu, když jsem viděl, jak to všechno funguje v St. Louis, tak jsem si říkal, že o moc lepší už to jinde asi ani být nemůže a jsem za to moc rád.

Co všechno vlastně samotnému draftu předchází? Jak probíhá komunikace s jednotlivými kluby?

Je to dlouhý proces, který probíhá už od začátku sezóny. Měl jsem meetingy se všemi týmy, s některými samozřejmě víckrát. Dělal jsem spoustu dotazníků, ve kterých se kolikrát ptají i na velmi nepříjemné otázky, aby měli co nejvíce a nejpresnější informace. Na přelomu kalendářního roku se pak koná takzvaná top prospect game, kde se ze všech tří juniorských lig vybere asi čtyřicet nejlepších kluků, kteří podstoupí testy a sehrají zápas. Pak jsou Combine testy, kde zase hráče čeká spousta meetingů v krátké době a týmy se je snaží opět co nejlíže poznat. Všichni jsou pod tlakem a je to docela stres. Samotný draft už je pak oproti tomu úplná pohoda, tam už to člověk nijak neovlivní a jen si to užívá.

Jak jsi prožíval ten samotný den?

První den je jen první kolo, které chtějí všichni vidět. Sešli jsme se v hale Sphere v Las Vegas, je kolem toho velká show, takže to trvalo dlouho. Druhý den jsou pak ostatní kola, člověk tam přijde ráno a už jen čeká, celý ten proces jde mnohem rychleji. Nebudu lhát, trochu stresující to bylo. Byly nějaké předpoklady, kde bych se mohl umístit a když pak už byl konec třetího kola, tak jsem byl lehce nervózní. Když jsem ale pak slyšel své jméno, tak jsem byl strašně rád a byl to pro mě splněný sen.

St. Louis Blues kromě tebe draftovalo hned několik dalších Čechů. Je to pro tebe výhoda?

Výhoda je to v tom, že když jsme tam teď byli na kempu, tak se člověk hned měl s kým bavit. I když i ti Kanadčané jsou úplně v pohodě a dá se s nimi rychle skamarádit, takže v tom by problém nebyl. Že nás tam ale bylo víc Čechů bylo určitě super. Každý ale bojujeme za sebe a je to jen na nás, jestli se do NHL dokážeme propracovat nebo ne.

Vzpomněl sis během draftu na Petra Čajánka, který se také ze Zlína propracoval do St. Louis?

Určitě ano. Jak jsem říkal, chodil jsem na každý zápas, když byl ve Zlíně kapitánem, takže jsem k němu hodně vzhlížel. Na ledě byl po všech stranách hodně vidět. Je to určitě pecka a velká motivace, abych třeba jednou dosáhl toho, co on.

TRINITY BANK

Chráníme
váš úspěch

Na Příkopě 33, Praha 1
nová centrála Trinity Bank

trinitybank.cz

Naši partneři

Petr Ingr: Klubu věřím

Jednou z mnoha novinek, které se v našem klubu během léta udály, je uzavření spolupráce se staronovým generálním partnerem. Tím se stala společnost RI OKNA, jejíž jednatel Petr INGR nám v rozhovoru přibližuje svou životní dráhu i vztah ke zlínskému hokeji.

Libor Kožík, foto: Vojtěch Gargulák, archiv Vinařství Kněží hora

Jak vnímáte zlínský hokej? Jak se váš vztah k němu rodil?

Těžko říct. Ten vývoj byl od dětství do dorosteneckého věku, kdy jsme chodili s bratrem a s rodiči. Jako dospělý pak se synem zase, s dcerou... Poté v roli generálního sponzora. Můj bratr je ortodoxní "žluťák". Člověk si na to navykne. Že by někdo od narození neměl žluté barvy Zlína... To nejde. Sportovat začneš na základě nějaké motivace, nějakého impulsu v podvědomí. Ten vztah jsem si budoval už od dětství.

Odkud vlastně pocházíte?

Narodil jsem se v Pašovicích, pak jsem žil 6 let v Částkově, následovalo Dolní Němčí. Ve Bzenci jsem od roku 1991.

Jaké máte vzpomínky na doby, kdy Zlín nehrál úplně na špici?

Byla období, kdy se hrálo blbě. Když jsme byli dva roky generální sponzor, tak se hrálo úplně na ocase. Nebyly to jednoduché doby, co jsem pak zjistil. Pak byly tituly - jednou nahoře, jednou dole. Tak je to ve sportu i v životě, prostě všude. Člověk je někdy veselý, někdy smutný.

Je teď o to větší motivace tomu zlínskému hokeji pomoci?

Když jsme byli s Honzou před třemi týdny na punči na takovém našem sentimentálním místě, ukázal mi nabídku. Prohodili jsme o tom pár slov, poznal jsem odsud pár lidí a ta atmosféra mi připadala taková příjemná, veselá. Pokorná

a skromná proti tomu, jaká tady byla před PSG. Nabídka byla marketingově zajímavá, rozsáhlá. Byla vidět motivace těch lidí se vrátit, tak si říkám, proč bychom se toho nemohli účastnit a trochu si líznout té slávy. Za to si sice moc nekoupíš, ale na fotkách a v podvědomí to bude.

Jednou z Vašich zálib je víno. Jak jste se k němu dostal?

Podmínky v našem regionu k tomu vybízí. Už jako malé děcko jsem se s rodiči často stavoval u mého strýce, který byl vinař ve Vážanech. A ta vůně a prostředí, mě zkrátka oslovilo. Pak jsem tam jezdil častěji, pomáhat mu do vinic. V 18 letech jsem tam měl i svou první opici. Přistěhovali jsme se do Bzence, kde jsme koupili nějaké pozemky. Součástí toho byly vinice, kde dozrávaly hrozny a musely se zpracovat. Na tom pozemku jsme rok stavěli dům. Musel jsem postavit i vinný sklep, aby to bylo kde zpracovávat a kde si sednout a popíjet víno. Život mě přirozeně přinutil k tomu, abych se stal vinařem. Začal jsem od maličkého množství až po současnost. Přebral to syn, manželka je majitelka vinařství, mají cca 25 hektarů vinic. Zpracovávají více než 100 000 litrů vína skutečně nejvyšší kvality. Mají velké úspěchy, mezinárodní i české. Jsem rád, že syn Petr ten svůj talent rozvíjí. On je vyučený vynikající kuchař a tyto sensorické vlastnosti, které má dané, přenesl z vaření do vinaření. Uvaříš víno, nebo uvaříš guláš, je to něco podobného. Jsem rád, že v tom pokračuje, má zaměstnání, které ho naplňuje. Zároveň je to i veselé, když si vypije sedmičku vína, tak někdy zapomene na starosti. Manželka se musela zapojit do administrativy, protože vyrobit víno je to nejmenší. Ale řešit papíry,

administrativu, je daleko složitější v dnešních legislativních podmínkách.

Když k vám jel podepsat smlouvu náš generální manažer, tak jste mu to asi nedal úplně zadarmo a musel s vámi nějaké to víno vypít.

Víno dostal zadarmo, napoprvé (úsměv). O smlouvě jsme chvíli diskutovali, aby se upravila i právně, legislativně, obsahově... Velké změny tam nebyly. Když vstoupím ze svého zaměstnání do toho našeho vinařství, tak relaxuju. Tam je tak příjemné ovzduší a vůně, jako kdybyste se osprchoval živou vodou. Tak to na mě aspoň působí. Tak jsme tam chvíli poseděli, vypili jsme sedmičku a smlouvu jsme stvrdili tímto způsobem.

Jaká vína preferujete?

Každý si musí vybrat sám. Čím jsem starší, tak tíhnu víc k červeným vínům. Ale jako vinař a degustátor amatér při různých výstavách, je mi to jedno. Bílé suché, červené samozřejmě suché. Co se týká odrůdy... Míval jsem rád Tramín, Ryzlink, Syrová zeleň, Cabernet Sauvignon, ale i Merlot, Frankovka... Měl jsem rád Svatovavřínecké, ta značka byla pro lidi zdevastovaná bývalým režimem. Mám to hlavně podle nálady a jídla. Jídlo se má doplňovat s vínem, říká se tomu snoubení, doplňování. Když pak v puse cítíte tu harmonii, hraje vám to, tak je to dobré. Někdy je toho vína víc než toho jídla...

Postihly vás letos ty mrazy?

Trochu ano, u nás je to tak 20 %. Něco ještě obrašilo... Takže žádná hrůza. Někteří na tom teda byli daleko hůř.

Přejdeme teď k vaší druhé zálibě. Jak jste se dostal k rally?

Honza Jelínek Kdysi jezdil s navigátorem Mirkem Kotěnou, který byl ředitelem PSG Zlín. Rekonstruovali nám výrobní areál RI oknům. Jednou kvůli mně dovezli na trénink auto. Tak jsem se svezl, pak jsem svezl já Honzu. Ten musel za jízdy vystoupit, protože se bál, že jedu moc rychle. Pak to bylo častěji. Na konci roku jsem jel rally Mikuláš čtyřikrát nebo pětkrát. Pak mi dal dalšího navigátora Petra Machů, s kterým se po Barum rallye 15 nebo 16 rally rozešli. Tady jsme se začali bavit, jestli do toho půjdeme. On sám nevěděl, jestli bude pokračovat. Tak jsme to tak narychlo splácali, to byla velká rychlost auto dát dohromady. Musel jsem projít nějakými týdenními školeními, abych dostal licenci. Myslel jsem si, že už jsem profík, ale vůbec nic jsem neuměl. Když jsme přijeli na první závod, bylo to poznat.

Říká se, že mnohdy to má spolujezdec nejtěžší, protože čte, ale vlastně moc nevidí, co se děje.

To je pravý opak. Každý si myslí, že máte pořád zabořené oči dole v tom rozpisu a že neděláte nic jiného. Ale musíte vidět ven, abyste mu mohl říct tu informaci. Jinak můžete číst klidě Rudé právo a vyjde to úplně nastejno (smích). Předtím jsem jezdil v Uherském Brodě jako žák a dorostenec závodně na kole. Cyklokros mě bavil ze všeho nejvíc. Rychlost mi tedy nevadila, tu už jsem přebral z té cyklistiky.

Jakého úspěchu si nejvíce ceníte?

Byli jsme mistři republiky v enkové třídě. V posledním závodě na podzim jsme bojovali s Martinem Šiklem. Závod jsme vyhráli a byli jsme mistry.

To jsou ty nejlepší okamžiky, pro které to člověk dělá.

Tak jako v každém sportu. Chtěli jsme pořád vyhrávat a být nejlepší.

S ježděním už jste teď skončili?

Od roku 2020 jsme si dali takovou přestávku, že si odpočinem. Rally Vyškov v roce 2020 nám nevyšla úplně podle našich představ. Měli jsem havárii a řekli jsme si, že chvilku počkáme a uvidíme, jestli se to v těch našich hlavách všechno srovná a dozraje.

Byla pro vás něčím specifická zlínská Barum rally?

Jednou jsme se převrhli z druhého místa v předposlední RZ. Druhou jsme vyhráli, tenkrát jsme byli mistři republiky. V roce 2019 jsme byli osmí v rámci republiky, jedenáctí v rámci Evropy.

Co byste chtěl vzkázat zlínským fanouškům?

Ať chodí, fandí, ať ty hráče tlačí a věří hráčům a všem tady. Celému tomu mančaftu okolo, že postoupíme. Z toho důvodu jsem do toho šel i já a věřím, že jestli ne letos, tak příští rok určitě tam budeme. Čím dřív, tím líp.

RI OKNA

RI OKNA BERANI ZLÍN

MAXA LIGA 2024/25

zlín.

RI OKNA®

HLAVNÍ PARTNEŘI

SAMOHÝL MOTOR SKODA

TRINITY BANK

Zlínský kraj

SYNOT

KLUBOVÍ PARTNEŘI

Celub

střída sport

SITS Zlín

DART

fatra

BPA SPORT MARKETING

TRAJMAC-ZPS

PSSI

PETRÁŠ REZEK PRÁVO-TRANSAKČNÍ-DANĚ-ÚČETNICTVÍ

IMPROMAT COMPUTER

VIVA KOVÁRNA

ticketportal VSTUPENKY NA DOSAH

VASKY

HORUS ... Váš partner v paletách

ARLES Inter-developer

VSACAN TOUR CESTOVNÍ KANCELÁŘI VŠETIN

MPM Trade

MPL STAVEBNINY

steza zlín sport tělovýchovná záoba

Noventis®

retich

TS Technické služby Zlín.

TeploZlín

METALŠROT

Continental

OBKLADY SLOVÁCKO

RUDOLF LESENÍ

lavite

AVONET internet | televize | volání

AUTOKMZLN

LMK INVESTIČNÍ SKUPINA

unique TEXTILES

PIANZ JOSEF EXCLUSIVE

kofola original

café+co DELIKOMAT

bytcentrum exkluzivní sedací soupravy na míru

unicars.cz

AB marketing

HAUSBRANDT

MŠ SÝKORA PRAŽSKÁ Káva

tescoma

B&B hufní materiály

RIS-MONT s.r.o.

hega

KJK s.r.o.

ENERVIT zava pro vstaváče

RADEGAST

ZAKO TOČIDLO

eSports

R. JELÍNEK

MANAG

Rim

Hrbáček Servis

maxa

NADACE SYNOT

SYNOT AUTO

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

HITRÁDIO ZLÍN

ZLÍNSKÝ deník